

ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ

Μετά τις «Δροσοσταλίδες» και τα «Λυρικά», νέα ποιητική συλλογή του κ. Πάνου Δ. Ταγκόπουλου κυκλοφορεί αυτές τις μέρες. Τα «Γυρίσματα στο Ξέφωτο», Έκδοση Βιβλιοπωλείων Σιδέρη. Το βιβλίο αυτό από έφτά τυπογραφικά φύλλα, εκατόν είκοσι περίπου σελίδες, χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο και τέταρτο μέρος: «Γυρίσματα στο Ξέφωτο» και «Με νέα φτερά» είναι από τα εύτυχημένα έκαινα λουλουδίσματα του Έλληνικού ύπαιθρου, τραγούδια της Χαράς και του Ήλιου, που τάζησε και τα αίστάνθησε ο Ποιητής, γυρνώντας στα ξανθά περιγιάλια του Αιγαίου και της Ιωνίας ή ψηλά στ' Αρκαδικά βουνά ή πέρα στον πλατύχαρο Θεσσαλικό και Μακεδονίτη κάμπο. Το δεύτερο και τρίτο μέρος: «Με σπασμένα φτερά» και το «Χρυσό Δαχτυλίδι» είναι μιὰ καινούρια νότα στην ποίηση του κ. Πάνου Δ. Ταγκόπουλου, είναι από τα ποιήματα που διαπιστώνουμε, θαρρείς, τον επιγραμματικό στίχο του Shelley πώς «τα πιο γλυκά τραγούδια μας είναι κείνα που μιλάνε για τους πιο πικρούς διαλογισμούς μας» (Our sweetest songs are those that tell of saddest thought).

Από τη νέα αυτή συλλογή παίρνουμε όχτω ανέκδοτα ως τώρα ποιήματα, που δίνουνε μιάν έντύπωση γενικότερη:

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Fare well, Maid of Athens

Byron

*Έχε γειά! Το στερνό το τραγούδι σου γράφω
 με κοντύλι άπαλό στα γραμμένα σου χείλη,
 σαν ψαλμό νεκρικό σ' ένα όρθάνοιχτο τάφο,
 σά στερνόν άσπασμό στο τρεμάμενο δέιλι.*

*Έχε γειά! Το ξανθό βλέφαρό Σου σφαλáει.
 Νύχτα μαύρη περνά στο γαλάζιον αιδέρα.
 Το τραγούδι-καπνός, τόσο λίγο κρατάει
 στ' άψηλά τα βουνά, πρί χαθεί στον άγέρα.*

*Έχε γειά! Μή θαρρείς κι άν περάσω στα ξένα
 πώς μπορεί μιá στιγμή-νά ξεχάσω δυό χείλη,
 τα μαλλιά τα ξανθά, τα φιλιá τα γραμμένα,
 τό στερνόν άσπασμό στο τρεμάμενο δέιλι!...*

ΤΑΞΙΔΙ

Τὸ μεγάλο τραγούδι πρὶν ἀρχίσει τελειώνει.
 Τὸ ταξίδι μὲ κράζει σὲ καινούρια Κολχίδα.
 Πρὶν ἀκόμα βραδιάσει, — τί γλυκὰ ξημερώνει
 σ' ἓναν τόπο καινούριο, σ' ἄποια νᾶναι πατρίδα.

Μὰ πρὶ φύγω στὰ ξένα, — ταξιδιάρη καημέ μου,
 ἀπ' τὴν ἡσυχὴ μέρα παίρνω κάποια ἀχτίδα
 καὶ τὴν κλείνω βαθειά μου, — φυλαχτὸ τοῦ πολέμου,
 σ' ἄποια γύρω ἂν ξεσπάσει ψυχικὴ καταιγίδα.

Καὶ μισεύω! Μὰ πάντα μὲ μιὰ σκέψη διαβαίνω:
 Πρὶν κατέβει τὸ βράδι στὰ φωτόλουστα κρῖνα
 πὼς ξανά τραγουδώντας τὸ καρᾶβι θὰ δένω
 στὸ ξανθὸ σου ἀκρογιάλι, Πρώτη Ἀγάπη μου, Ἀθήνα!

ΧΑΛΑΣΜΕΝΑ ΠΑΛΑΤΙΑ...

Χαλασμένα παλάτια, γκρεμισμένοι ναοί,
 κ' ἐρμολήσια παλιά, ξεχασμένα
 καὶ στὸ κῦμα πὸν φεύγει μ' ἀφρισμένη πνοή
 τὰ ναυάγια τοῦ ὄνειρου σπαρμένα.

Τρεχαντήρια, γαλέρες καὶ σβησμένοι καπνοί,
 τὰ καρᾶβια πὸν χάνονται πέρα.
 Δακρυσμένα δυὸ μάτια σὲ βραδιὰ σκοτεινὴ
 καὶ λυμένα μαλλιά στὸν ἀγέρα.

Μάτια, χεῖλια-κοράλλια! Περασμένοι καιροί.
 Κάποια λόγια δοσμένα ἔ' ἀνέμου,
 κ' ἡ ζωὴ πὸν διαβαίνει, τρεμοσβήνει ὡς κερὶ,
 στὶς πνοὲς ἀγριεμένου πολέμου.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Ἡ Ἀνατολή σά θάλασσα βογγάει κι ἀναστενάζει
ἀπ' τὸν πικρὸ σεβντά.

Τὸ γιαρεδάκι κι ὁ ἀμανές, μαχαίρι πὸν σὲ σφάζει,
δὴ χεῖλια ἠδονοτρέμουλα κ' ἕνας ρυθμὸς κοντά.

Τὸ γιαρεδάκι ἕνας κρυφὸς καημὸς πὸν ἐρωτοτρέμει
στὴν ἄγνωρη χαρά,
κι ἀπ' τὸ καφάσι τὸ κλειστό, τοῦ πόθου τὸ καλέμι
πὸν γράφει χεῖλια κόκκινα καὶ μάτια φλογερά.

ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ

Allez, je veux rester seule avec les tombeaux.
Ctesse de Noialles

Εἶπες : Θὰ μείνω μόνη μου στὸν τάφο πὸν μὲ ζώνει
καὶ θάμαι τ' ἀγριολούλουδο κ' ἡ πιὸ ἀνδερῆ ἀνεμώνη,
μὰ ὅταν ἀγρίκησες ξανά τὸ γέλιο τοῦ θανάτου
σωριάστηκες σὰν ἔλατο στὸ κρύο ἀνάβλεμμά του.

Κ' εἶπες : Μὴ φεύγεις, Ἔρωτα, κ' ἐσὺ, ὦ ζωὴ μου, στάσου
σὰν τὸ σπουργίτη στὸ γυμνὸ τ' ἀκρόκλωνο τοῦ δάσου,
μὰ εἶταν ἀργὰ κι ἀπόμεινες, ὅπως ζητοῦσες, μόνη
στοὺς τάφους γύρω ἡ πιὸ γλυκιὰ κ' ἡ πιὸ ἀνδερῆ ἀνεμώνη.

ΦΩΤΟΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἄπ' τὸ κορμί Σου ἀπόμεινε στὸ χέρι μου τὸ χνούδι
ὅπως ἀπ' τὸ βραδιάτικο χνουδάτο πεταλούδι,
κ' εἶναι ἀπαλὸ τὸ χέρι μου κι ἀπλώνεται σὲ χῆδι
ὅπου γελοῦνε ἀστερισμοί, σ' ὅποιο φριχτὸ σκοτάδι.

Καὶ κλείνω στ' αἶλο χέρι μου φωτομαργαριτάρια
κάποιες βραδιὲς ὀλόφωτες καὶ κάποια νέα φεγγάρια,

κι όπου γελοῦνε ἀστερισμοὶ τὰ μάτια Σου ξανοίγω
καὶ σὲ πλημμύρα φωταυγῆς τὸν Ἑρωτὰ μου πνίγω.

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ ΜΑΥΡΙΖΕΙ . . .

Ὅχι ποτέ! Καλήτερα νὰ μὲ συντριβῆι ὁ κεραυνὸς
σὲ μανιασμένην ὥρα,
παρὰ νάρθησά σὰ θλίβερος συννεφιασμένος οὐρανὸς
σὲ μιὰ ζωὴ ἀνθοφόρα.

Ἐγὼ ἴμαι ἢ νόχτα, — πῶς καὶ τί, δὲν ξαίρω κι ἄδικα ρωτᾶς,
— τὸ σύννεφο μαυρίζει,
κ' εἶναι βαρειά ἢ πικρὴ ζωὴ, καὶ τ' ἄνθια τ' αὖλα πού σκορπᾶς,
ὁ κρύος βοριάς τ' ἀγγίζει.

(Μὲ σπασμένα φτερά)

ΛΕΙΛΑΙΝΕΣ ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ

Κοίταξε πέρα τί παράξενη γιορτὴ στὸ δειλινό!
Τὰ σύννεφα σκαλίζουν δαχτυλίδια,
κι ἀρραβωνιάζουνε τὴ γῆ μὲ τὸν ἀπέραντο οὐρανὸ
κι ὀλοῦνθε ἀντιλαοῦν βιολιά, παιγνίδια.

Μὰ πάλι, κοίτα, πρόβαλε μιὰ νόχτα μαύρη, παγερὴ,
καὶ πᾶνε, Ἀγάπη, σβήσανε κ' ἐκεῖνα,
καὶ τώρα δὲν ἀπόμεινε παρὰ μιὰ θύμηση πικρὴ
νὰ σπέρνει στὸν αἰθέρα μαῦρα κρίνα.
(Χρυσὸ Δαχτυλίδι)

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ